

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

L. P. és Sz. K. *Pannonhalma*. Hunyadi János boldoggáavatása hivatalos formában eddig még nem került szóba. Pedig bizonyos, hogy érdemes volna gondolkodni a dolog felől. Hiszen közismert, hogy nagy nemzeti hősrünk nemcsak mint államférfi és hadvezér, hanem mint hívő katolikus is messze fölötte állott kortársai legtöbbszörének. Vallási kötelességeit mindig híven teljesítette. Halálos ágyán tett vallomása szerint mindig gondolt a halálra és gyónását sohasem halasztotta egy hónapnál tovább. Amellett az Egyház érdekeit mindig szíven viselte és jelentékeny anyagi áldozatokkal is iparkodott előmozdítani. Tudjuk például, hogy az obszerváns ferences mozgalom meghonosítása érdekében magyar földön ő fáradt legtöbbször. Tövisen ékes templomot és kolostort emeltetett Szent Ferenc fiai számára s Csiksomlyón és Marosvásárhelyt is jórésztben az ő támogatása tette lehetővé megalapításukat. A csiksomlyói testvérek megelhetését azzal is igyekezett megkönnyíteni, hogy 32 családot konfráteri minőségben állandó szolgálatukra rendelt. Halála pedig úgy, ahogyan az olasz Bonfini és Ranzano leírják, egyenesen egy szentnek halála volt. (L. Vigilia 1956. 378—80. l.) Ahhoz azonban, hogy a boldoggáavatási per megindítható legyen, sokkal többet kellene tudnunk a nagy hős magánéletéből. A közkézen forgó történeti feldolgozások ugyanis érthetőleg csak a közéleti ember és a hadvezér dolgaival foglalkoznak. Szükség volna tehát egy olyan alapos és kimerítő életrajzra, mely lehetőleg az egész hozzáférhető forrásanyag feldolgozásával iparkodnék behatolni hősünk magánéletébe és felfejteni cselekvéseinek lelki rugóit. És még valamire van égető szükség: csodára. Hitelesen igazolt csodák nélkül nincs sem boldoggá-, sem szenttéavatás. A boldoggáavatáshoz az első lépés tehát csak az lehet, hogy minél több magyar katolikus fogjon össze s buzgó és állhatatos imádsággal kérje a fölséges Uristent, hogy csodával is tegyen bizonyosságot János szolgájának életszentségéről. (*bgy.*)

K. A. *Budapest*. — A katolikus erkölcsstan nem ellensége az önszeretnek. Azt kívánja, hogy önszeretetünk helyes legyen. Valóban, mindenben ez a mérték: a helyesség, helyénvalóság. Mások szeretetében csak úgy, mint az önszeretetben, haragban csak úgy, mint a szelidségben, a munkálkodásban csak úgy, mint a pihenésben, az engedelmisségben csak úgy, mint a parancsolásban. Mindig azt kell keresnünk, mikor felel meg igazán mindaz, ami bennünk és körülöttünk van, igazi érdekeinknek: s a saját rendeltetésének, céljának és értelmének. Innen van, hogy a kereszténység az aszkézis és a misztika legmagasabb ormáin is megmarad józannak. A kereszténység az orránál tovább néző ember világszemlélete. Ez az „orrnál való továbbnézés” okozza, hogy azok, akik nem néznek tovább e nemes szervüknél, látszólagos ellentéteket fedeznek fel az emberi érdekek és erkölcsi törvényeink között. Az önszeretben erkölcsünk parancsai felemelik szemünket a pillanatnyiról és arról intenek, hogy minél tovább tekintsünk. Éppen a helyes önszeretet értelmében kívánja meg, hogy ne merüljünk bele abba, amit most e percben jónak vélünk, hanem tartsuk rajta mindig szemünket életünk távolabbi, közösségi céljaink és azon a végső értelmén, amely ezen az életünkön túl teljesedik ki majd bennünk. Ezt magyarázza meg ön sokszor és sokféle példával az ökeskedő kamasz fiának.

Menyasszony. Szeged. — Nagyon helyes és természetes, hogy a házasságra szellemileg is felkészülnek. A jegyesoktatás csak a legszükségesebbekre szorítkozik. Persze az örök külön szellemi és erkölcsi előkészülete nem teszi feleslegessé azt, hanem kiegészíti. E szellemi előkészü-

letnek minden lehet anyaga és eszköze: az egész élet, ami önöket körülveszi. Csak beszéljenek meg minden benyomást, akár közös az, akár külön szereztek. Ha valakiben szép tulajdonságot fedeznek fel, örvendeznek neki és határozzák el, hogy maguk is beleillesztik annak megszerzését életprogramjukba, ha hibát látnak valakiben, azt is vegyék észre és fogadják meg egymásnak, hogy kerülnek ilyesmit. Különösen ajánlatos mások, öregebbek házaséletét, az ott található szép és csúnya, jó és rossz, tiszteletreméltó és ellenszenves, okos és okatlan dolgokat szemügyre venni és azokból okulni. Higgyék el, ez is hozománygyűjtés. Olyan kincset gyűjthetnek általuk, amit nem lehet elveszteni és amelyet mindenhová, jó és rossz körülmények közé el lehet vinni és amely nemcsak hogy nem semmisül meg, hanem szüntelen kamatozik.

Aggódó apa. Budapest. — Bizony, nagyon nehéz olyan olvasmányt találni, amely nem vet fel valamilyen formában az ifjú olvasóban hitre, erkölcsre vonatkozó kérdéseket. Igaza van önnek, a szülő gyakran nem veszi észre ezeket a problémafelvető helyeket a könyvben, ha el is olvassa azokat. Maga ugyanis rég megoldotta a maga számára a kérdést és ezért szeme átsiklik felette. Aztán úgy vagyunk, hogy a gyermekeink kezébe kerülő könyvekben legtöbbször csupán a szekszuális vonatkozásokat figyeljük örökös szemmel. — Mindezeknek a kérdéseknek nem az a megoldása, hogy leszűkítjük gyermekeink olvasmányi körét és kivetünk onnan minden problematikusát, hanem ha együtt olvasunk velük. Azért olvassuk el a könyvet előbb, hogy felkészüljünk, hogy tudjunk mit felelni, ha a gyermek az olvasmány nyomán felteszi a kérdést. Ez sokszor fárasztó, de ugyanakkor nagyon kell örülnünk az alkalomnak. A nevelés, oktatás mindig a semleges területeken a leghatásosabb. Mit értsünk ez alatt? Ha a leckével, vagy a házi, otthoni segítséggel, kötelességgel kapcsolatban oktatjuk, intjük, korholjuk a gyermekeket és a fiatalokat, bizony sokszor becsukják a fülüket szavaink előtt és lelázzák magukról, mint a kutya a vizet. A mese, az olvasmány előtt, mint hogy az nem követel tőlük fáradságot és örömeztagadást, kitarják lelkük ajtaját. Okos szülő sok mindent be tud vinni ilyenkor ezeken a nyitott ajtócskákön, amit egyébként véres veritékkel kell beerőszakolni. — Ami a szekszuális vonatkozásokat — de szerintünk az egyéb kérdéseket is — illeti, nem annyira, illetve nem csupán a nyíltságtól, a nyers, vagy éppen a durva szókimondástól kell a fiatal lelket féltetni, hanem azoktól a könyvektől, amelyeknek a végső megoldása és következtetése hamis. Érdekes, a szülők ebből a szempontból a legóvatlanabbak és gyanútlanabbak. Csak azt figyelik, ami botránkoztató. A sima mérgek iránt kevésbé érzékenyek. Courts-Mahlert ártatlannak tartják. Pedig azáltal, hogy hamis világot fest, s szüntelen azt hiteti el a fiatal olvasónőivel, hogy a szerelem beteljesedése minden problémájukat megoldja, hogy annak egyetlen értelme a földi paradicsomot, szép ruhákat, palotát, autót hozó mesebeli herceg, hamis illúziókat táplál bennük, okatlan sóvárgást, amelynek gyermeke az örök elégedetlenség, a mindig mindent helybe-várás, a munkától, erőfeszítésektől való idegenkedés, a gazdagság, előkelőség túlbecsülése, szóval mindaz, ami az ifjú asszonykákát újabb lovagok karjaiba taszítja, ami szétveti a házasságot. Az olyan regények, mint Undset Sigrid „Kristin Lavransdatter“-je, vagy Ramuz „Alina“-ja tiszták és becsületesek, mert ugyan asszonyi, leányi bukásról van bennük szó, végső megoldásuk azonban figyelmeztető vagy felemelő. De nem tiszták és nem becsületesek a rózsaszín — vagy ha tetszik, fehér hazugságok.